

Ταϊλάνδη

οδοιπορικό στη χώρα του χαμόγελου

Ιούλιος - Αύγουστος 97
© Σωτήρης & Μαρία Χαϊμαντά

Πρόλογος

Ήταν μια χειμωνιάτικη νύχτα Κυριακής, οι παρέα μας μόλις είχε φύγει και μόνος μπροστά στο τζάκι κοιτούσα το τελευταίο κούτσουρο που σιγοκαιγόταν. Έτσι απλά ένιωσα ξαφνικά ότι η ώρα που περίμενα είχε έρθει. Από πολύ μικρός ονειρευόμουν ταξίδια, ταξίδια μακρινά, σε εξωτικές παραμυθένιες χώρες αλλά ποτέ δεν ήμουν έτοιμος να ξεκινήσω. Πάντα υπήρχε μια πρόφαση για αναβολή, τα χρήματα, τα παιδιά, άλλες επιθυμίες..

Και τότε ξαφνικά ένιωσα ότι η ώρα είχε έρθει. Από το δημοτικό, τότε που διάβαζα Ιούλιο Βερν, “Ο γύρος του κόσμου σε 80 μέρες”, ταξίδι στον Αμαζόνιο” και τόσα άλλα περιμένα τη στιγμή αυτή.

Δεν έχει σημασία αν είχα τα χρήματα, μόνο ένα εισιτήριο χρειαζόμουν και αν ήταν δυνατόν χωρίς επιστροφή. Έτσι ξεκίνησα το ίδιο βράδυ να προετοιμάζω το ταξίδι για το πρώτο μου όνειρο, την Ινδία.

Και όταν γύρισα σαν τον διψασμένο που του έδωσαν μόνο μια γουλιά νερό, ξύπνησε μέσα μου το αληθινό πάθος για τα ταξίδια.

Το ταξίδι στην Ταϊλάνδη είναι το τρίτο μου ταξίδι, ακολουθώντας μια πορεία Ανατολικά υπακούοντας σε μια παράξενη φωνή μέσα μου.

Παραμύθια υπήρχαν πάντα, αρκεί να θέλουμε να τα ζήσουμε.

Σάββατο 26/7 Μπανκόκ

Όπως είναι φυσικό μετά από ολονύκτια πτήση (από Κάιρο) και με αποσυντονισμένο το βιολογικό μας ρολόι, ο ολιγόωρος πρωινός ύπνος δεν κατάφερε να μας συνεφέρει. Αν μάλιστα τριγύρω βλέπεις παγόδες, χρυσούς δράκους, πολυώροφες λεωφόρους καφετιά ποτάμια και ουρανοξύστες τότε μάλλον δικαιολογημένα περιφερόμαστε σαν υπνωτισμένοι και με δυσκολία ξαναβρίσκουμε τον προσανατολισμό μας. Αισιόδοξοι όπως πάντα σκεφτόμαστε ότι μια βόλτα με τις βάρκες που εκτελούν τη συγκοινωνία στο ποτάμι είναι αυτό που χρειαζόμαστε για να μας χτυπήσει λίγο ο αέρας στο πρόσωπο, το καυσαέριο σε συνδυασμό με την υγρασία κάνει την αναπνοή δύσκολη ακόμα και στους γνήσιους Αθηναίους.

Τότε συνειδητοποιούμε ότι εκτός από υπνωτισμένοι είμαστε και αναλφάβητοι! Οι πινακίδες στις αποβάθρες είναι σε Thai και τα αγγλικά μας είναι μάλλον μια εξωτική γλώσσα που κανείς δεν μιλάει (εκτός αν πρόκειται να σε στείλει στις ναυλωμένες ειδικά για τουρίστες βάρκες με πανάκριβο εισιτήριο). Μάταια συλλαβίζουμε τον προορισμό μας “κλόγγκ νόι”, κανείς δεν καταλαβαίνει τι θέλουμε. Ε, δεν πειράζει και αύριο μέρα είναι άλλωστε κοντεύει να νυχτώσει και εμείς νυστάζουμε ήδη. Ας κοιμηθούμε νωρίτερα σήμερα πριν συναντήσουμε τις τεράστιες καταραμένες που μας καλωσόρισαν χτες τα ξημερώματα στη πόρτα του δωματίου μας.

Κυριακή 27/7 Μπανκόκ

Εγώ ήθελα να προλάβουμε μια πλωτή αγορά, αληθινή με τα χρώματα της αυγής και τις αγρότισσες με τις βάρκες που μεταφέρουν τα λαχανικά τους, μακριά από τα στίφη των τουριστών με Adidas, κοιλίτσες και φωτογραφικές μηχανές που κατακλύζουν τις αγορές λίγο μετά τις εννιά. Αν και έχουμε σηκωθεί από τις 6 οι οιωνοί και πάλι δεν είναι με το μέρος μας. Στην προβλήτα και πάλι ο βλοσυρός κινέζος που εκδίδει τα εισιτήρια μένει απαθής ή όταν αποφασίσει να μας απαντήσει το κάνει με ένα αρνητικό νεύμα, ανεξάρτητα από το είδος της ερώτησης και βυθίζεται ξανά στην απάθεια του. Μάταια ζητάμε τη βοήθεια των περαστικών. Ευγενικοί οι περισσότεροι αλλά χωρίς κοινή γλώσσα δεν έχουμε καμία ελπίδα συνεννόησης. Αφού η ώρα έχει περάσει και το “κλόγγκ νόι” φαίνεται απρόσιτο για την ώρα ας πάμε προς το Wat Arun, το ναό του ηλιοβασιλέματος, έμβλημα της πόλης με περίτεχνα σκαλισμάτα που διακρίνεται στο βάθος στην απέναντι όχθη του ποταμού. Προς στιγμή ελπίσαμε ότι η

συνεννόηση θα ήταν πιο εύκολη αφού δείχναμε με το δάχτυλο πού θέλαμε να πάμε, δεν ήταν όμως. Ένας μάλιστα από τους περαστικούς που ρωτούσαμε επίμονα με παράξενα αρνητικά νοήματα μας έκανε να καταλάβουμε ότι ήταν ...κωφάλαος!

Λίγο πριν τελειώσει η υπομονή μας, ας είναι καλά οι χαμογελαστοί Βουδιστές καλόγεροι τυλιγμένοι στις πορτοκαλιές φορεσιές τους που μας έγνεφαν να κάνουμε υπομονή, καταφτάνει επιτέλους η τεράστια βάρκα, το “Πράγια εξπρές” που εκτελεί τη συγκοινωνία στο ποτάμι. Η προσέγγιση στην προβλήτα είναι μόνο για μερικά δευτερόλεπτα, λοξά με την πρύμη, αρκετά για να πηδήξω μέσα, όχι όμως και για τη Μαρία. Ανάμεσα στο μαύρο καπνό και το δαιμονισμένο θόρυβο των εκατοντάδων ίππων της μηχανής που κάνει ανώφελη κάθε προσπάθεια για ομιλία, διακρίνω τη Μαρία να έχει απομείνει μόνη στην αποβάθρα και με σαστισμένο - θυμωμένο ύφος να βλέπει τη βάρκα που απομακρύνεται με όλη της την ταχύτητα.

Όλα θα ήταν πιο απλά αν το “Πράγια εξπρές” πήγαινε στο ναό. Δεν πήγαινε όμως. Μετά από ώρες αφού ο καθένας μας περιπλανήθηκε στους δικούς του δρόμους ξαναβρεθήκαμε στην ίδια αποβάθρα.

Τελικά ούτε το κανάλι, ούτε ο ναός μας θέλει σήμερα, έτσι μας απέμεινε το βασιλικό παλάτι που είχαμε οπτική επαφή και μπορούσαμε να πάμε με τα πόδια χωρίς να ρωτήσουμε κανένα. Το παλάτι γνωστό σαν Grand Palace, αποτελεί το ίδιο μια αρχιτεκτονική υπερβολή με τεράστια χρυσά τέρατα που απειλητικά φυλάνε τις υπερφορτωμένες από στολίδια παγόδες, χωρίς αίσθηση του μέτρου αλλά ακριβώς αυτή η έλλειψη του μέτρου είναι η ομορφιά του φανταστικού και το παραλόγου μαζί.

Αργά το απόγευμα παίρνουμε το τρένο για την Αγιουτάγια την ιστορική πόλη των βασιλέων με τα παράξενα υπολείμματα μιας άλλης εποχής διάσπαρτα σε μια αραιοκατοικημένη πόλη, με τεράστια οικοδομικά τετράγωνα και φαρδείς δρόμους. Γύρω από την πόλη ο ποταμός Λοιμππούρι σχηματίζει μια θηλιά και μαζί με μικρότερα κανάλια απομονώνει την πόλη από την ξηρά. Ένα πλήθος από γέφυρες εξυπηρετούν την κίνηση των οχημάτων ενώ βάρκες σε μερικά σημεία εξυπηρετούν τους πεζούς. Ο καλύτερος τρόπος μετακίνησης φαίνεται να είναι το ποδήλατο, το να βρεις όμως ένα δεν είναι καθόλου εύκολο. Μόνο μετά από πολύωρο περπάτημα και αφού διασχίσουμε όλη την πόλη καταφέρνουμε να βρούμε και να νοικιάσουμε ποδήλατα.

Είναι πια νύχτα όταν θυμόμαστε ότι από τότε που φτάσαμε στην Μπανκόκ δεν έχουμε φάει τίποτα. Η πείνα μας είναι πια αρκετή για να παραμερίσει όλους τους δισταγμούς μας προς τα τοπικά εστιατόρια. Η διαδρομή μέχρι το κοντινό εστιατόριο δεν είναι εύκολη με την αλυσίδα του ποδηλάτου της Μαρίας να βγαίνει σε κάθε τράνταγμα, όπως και το να παραγγείλεις από κατάλογο φαγητών στην ταϊλανδέζικη γραφή και σε γκαρσόνι που δεν μιλά λέξη αγγλικά.

Δευτέρα 28/7 Αγιουτάγια

Τα βαριά μαύρα σύννεφα που σκεπάζουν τον ουρανό δίνουν ακόμα πιο μυστηριώδη όψη στα κόκκινα ερείπια που καλύπτουν μεγάλες εκτάσεις μέσα στην πόλη, σαν να μην τα έχει αγγίξει ο χρόνος. Πολλά από αυτά βρίσκονται στις όχθες του ποταμού που περιβάλλει τη πόλη, μέσα στο πράσινο με τις κορυφές τους να καθρεφτίζονται στα ήρεμα νερά.

Τόποι κατοικίας των ευγενών και λατρείας του Βούδα σε σχήμα στούπας διατηρούν όλη τους τη μεγαλοπρέπεια, απρόσιτα, ανέγγιχτα, σιωπηλά. Τα λουλούδια μπροστά στα πόδια των ομοιωμάτων του Βούδα είναι ολόφρεσκα, και ο κίτρινοι μανδύες που καλύπτουν τα σώματα των ομοιωμάτων είναι καθαροί σαν μόλις να τους έντυσαν. Οι βροχή που αρχίζει και σταματά το ίδιο ξαφνικά έχει διώξει φαίνεται όλους τους τουρίστες και έτσι περιπλανιόμαστε μόνοι ανάμεσα στα ερείπια.

Το απόγευμα μας βρίσκει στο σταθμό, περιμένοντας το τρένο για το ολονύκτιο ταξίδι προς το Τσιάνγκ Μάι. Μαζί μας και πολλοί νεαροί και κοπέλες 14 έως 16 ετών περιμένουν το τρένο με τις σχολικές τους τσάντες και τη στολή του σχολείου άσπρο πουκάμισο, μαύρο παντελόνι ή φούστα. Κάθονται δίπλα μας στα παγκάκια του σταθμού ήρεμα, μιλούν χαμηλόφωνα και γελούν. Στην Ευρώπη δεν φαντάζομαι να καθόταν κάποιος στο ίδιο παγκάκι με νεαρούς του Λυκείου που μόλις σχόλασαν.

Το τρένο διασχίζει πεδινές εκτάσεις με λιμνάζοντα νερά που πάνω τους καθρεφτίζεται το τελευταίο φως της μέρας. Όταν σκοτεινιάσει ο σιδηροδρομικός υπάλληλος κλείνει τα παράθυρα, αλλάζει τη διαρρύθμιση των καθισμάτων σε κουκέτες και μας μοιράζει μαξιλάρια και σεντόνια. Οι ανεμιστήρες μάταια ανακατεύουν τον πηχτό αέρα, η ζέστη είναι αφόρητη και

εκτός από τα κουνούπια διάφορα ζουζούνια και μικρές καταρατίδες πεταρίζουν τριγύρω. Αποκοιμιέμαι όταν κάποια στιγμή στο μονότονο θόρυβο του τρένου προστίθεται και ο θόρυβος δυνατής καταιγίδας.

Τρίτη 29/7 Τσιάνγκ Μάι

Λίγο μετά το ξημέρωμα το τρένο μας μπαίνει στο σταθμό του Τσιάνγκ Μάι. Εδώ είναι και το τέλος της σιδηροδρομικής γραμμής που συνδέει την πρωτεύουσα του Βορρά με το Νότο. Η πόλη έχει ξυπνήσει, υπάρχει κίνηση στους δρόμους, οι δυνατές ακτίνες του ήλιου περνούν ανάμεσα από τα ξεφτισμένα σύννεφα υπολείμματα της βραδινής καταιγίδας. Ένα κόκκινο τείχος περιβάλλει τη παλιά πόλη με τα χαμηλά σπίτια τους στενούς δρόμους και τις χωμένες στο πράσινο συνοικίες. Πολλά βουδιστικά μοναστήρια με τη χαρακτηριστική τους εξωτική αρχιτεκτονική βρίσκονται διάσπαρτα παντού σε κάθε γειτονιά και σχολεία, πολλά σχολεία γεμάτα χαρούμενα πλήθη παιδιών. Νωρίς το πρωί πλήθη από νεαρούς καλόγερους ξυπόλητοι με πεντακάθαρες πορτοκαλί ή καφέ φορεσιές πλημμυρίζουν αθόρυβα την πόλη με τη μεταλλική τους στάμνα στο χέρι. Η πόλη έχει μια ευχάριστη ατμόσφαιρα με λιγότερη ζέστη από το Νότο, οι άνθρωποι είναι περισσότερο φιλικό και με τα νοικιασμένα ποδήλατα τριγυρίζουμε εύκολα όλη την πόλη.

Το βράδυ ο εμπορικός δρόμος που βρίσκεται έξω από τα τείχη στην καινούργια πόλη με τα πολυώροφα κτίρια ζωντανεύει από τους εκατοντάδες μικροπωλητές και το μεγάλο υπαίθριο παζάρι. Είναι το night bazaar που διαρκεί μέχρι αργά τη νύχτα και κάνει την πόλη να φαίνεται χριστουγεννιάτικη, γιορταστική πλημμυρισμένη στα φώτα και τον κόσμο που σπρωχτά πηγαίνει ανάμεσα σε κάθε είδους εμπόρευμα. Δεκάδες μικροπωλητές με τοπικά φαγητά και γλυκίσματα γεμίζουν τον αέρα με τις παράξενες μυρωδιές τους.

Τετάρτη 30/7 Διαδρομή στον ποταμό Κοκ

Είναι ακόμα σκοτεινά, 5:30 το πρωί όταν βιαστικά τρέχουμε προς το σταθμό λεωφορείων. Ένας μουντός ήλιος ανατέλλει πίσω από την ομίχλη που σκεπάζει την πόλη. Η διαδρομή για Φανγκ είναι 3 ½ ώρες σε καλό ορεινό δρόμο, αλλά τα 5 μόλις δάκτυλα απόσταση που χωρίζουν τα καθίσματα μεταξύ τους είναι πραγματικά λίγα για το πόδια της αφεντιάς μου. Άλλωστε είναι και αυτός ο κόκορας στα πόδια του μπροστινού συνεπιβάτη μας που κάθε 10 λεπτά λαλεί με όλη του τη δύναμη και μας κρατά ξύπνιους.

Από το Φανγκ, τη μικρή επαρχιακή πόλη συνεχίζουμε στην καρότσα μικρού ημιφορτηγού που εκτελεί χρέη λεωφορείου, μαζί με άλλους 15 επιβάτες προς το Τα Τον. Πρόσωπο με πρόσωπο αντικριστά με τους ντόπιους συνεπιβάτες μας παρατηρούμε ο ένας τον άλλον, τα ροζιασμένα πρόσωπα, τις γραμμές του προσώπου, τα χέρια, τα κοσμήματα, τα δάκτυλα. Και εκείνοι το ίδιο κάνουν, παρατηρούν τα πρόσωπά μας, τα ρούχα μας, προσπαθούν να μαντέψουν την ηλικία μας και την καταγωγή μας. Οι διαφορετικές γλώσσες μας υψώνουν τοίχους ανυπέβλητους, μοναδική ελπίδα επικοινωνίας η έκφραση των ματιών. Η οδηγός μας, χαμογελαστή, όμορφη και καλοντυμένη οδηγεί με μεγάλη προσοχή το υπερφορτωμένο αυτοκίνητο.

Το Τα Τον είναι ένα μικρό ξεχασμένο χωριό στα σύνορα της Βιρμανίας. Τα σπίτια μόλις που ξεχωρίζουν χωμένα στη καταπράσινη πλαγιά. Ένα τεράστιο λευκό άγαλμα του Βούδα ξεχωρίζει πάνω από τα δένδρα. Τα καφετιά νερά του ποταμού Κοκ κυλάνε ήρεμα κάτω από τη μοντέρνα γέφυρα που τώρα συνδέει το Τα Τον με τον αμαξιτό δρόμο προς το Τσιανγκ Ράι. Δεν έχουν περάσει πολλά χρόνια από τότε που το ποτάμι και η μακριά παραδοσιακή βάρκα ήταν το μοναδικό μέσο συγκοινωνίας για το μικρό χωριό. Η βάρκα ξεκινά ακόμα κάθε μεσημέρι στις 12 προς το Τσιανγκ Ράι και ανάλογα με τις ικανότητες του οδηγού να ξεπερνά τα αβαθή σημεία και τα στενά περάσματα του ποταμού χρειάζεται 3 - 4 ώρες για να φτάσει στον προορισμό της.

Ο οδηγός της βάρκας την κατευθύνει με μεγάλη επιδεξιότητα και ταχύτητα ανάμεσα από τα εμπόδια και τα στενά περάσματα που εναλλάσσονται με ήρεμα σαν λίμνης ανοίγματα του ποταμού. Περνάμε από απομονωμένα χωριά βυθισμένα στη καταπράσινη ζούγκλα, ημίγυμνα παιδιά τσαλαβουτάνε στην όχθη και μας χαιρετούν με ξεφωνητά, σε κάποιο άλλο σημείο ελέφαντες παίρνουν το μπάνιο τους. Γιαγιάδες με τις παραδοσιακές τους στολές καπνίζουν μακριές πίπες και παρακολουθούν το διάβα μας με απαθές βλέμμα καθισμένες μπροστά στις καλαμένιες καλύβες που μόλις ξεχωρίζουν ανάμεσα στην τροπική βλάστηση.

Ο ήλιος καίει ανελέητα όταν αργά το μεσημέρι φτάνουμε στο Τσιανγκ Ράι. Η μικρή επαρχιακή πόλη περιστοιχίζεται από μεγάλες εκτάσεις ορυζώνων, με ορίζοντα τα γύρω υψώματα όπου τα ξεφτισμένα σύννεφα φαίνεται να μαζεύουν δυνάμεις για την βραδινή καταιγίδα.

Με λεωφορείο 1ης θέσης δηλ. με ένστολη συνοδό που μοιράζει ποτά, με βίντεο και με κλιματισμό που κάνει τα δόντια μας να χτυπάνε από το κρύο φτάνουμε λίγο πριν πέσει η νύχτα στο Τσιάνγκ Μάι. Η καταρρακτώδης βροχή σταματά και αμέριμνοι χανόμαστε μέσα στο πλήθος του φανταχτερού night bazaar.

Πέμπτη 31/7 1η μέρα πεζοπορίας Β.Δ. του Τσιάνγκ Μάι

Πολύ πριν ξημερώσει ετοιμάζουμε τα πράγματά μας και μαζί με την υπόλοιπη ομάδα ξεκινάμε στη καρότσα ημιφορτηγού με πορεία βόρεια του Τσιάνγκ Μάι προς τα χωριά των απομονωμένων φυλών που εδώ και 200 χρόνια κατοικούν στην ορεινή περιοχή της Β. Ταϊλάνδης. Για τους Ταϊλανδούς είναι οι “chao khao” οι άνθρωποι των βουνών, για μας μια όψη του λεγόμενου “τέταρτου κόσμου”. Αν τον τρίτο κόσμο σήμερα τον αποτελούν οι λεγόμενες αναπτυσσόμενες χώρες τότε αυτοί που βρίσκονται στο περιθώριο των χωρών αυτών δεν μπορεί παρά να είναι ο “τέταρτος κόσμος”. Με δική τους γλώσσα, ενδυμασία ήθη και έθιμα, αγνοώντας κάθε πολιτική εξουσία μετακινούνται ανάμεσα στα ασαφή σύνορα Ταϊλάνδης Βιρμανίας και Λάος ακολουθώντας τους δικούς τους ρυθμούς ζωής όπως καθορίζονται από την παρθένα φύση της περιοχής.

Ο ορεινός δρόμος σύντομα αλλάζει σε λασπερό μονοπάτι που το αυτοκίνητο μόνο με την αξιοθαύμαστη ικανότητα του οδηγού καταφέρνει να ανέβει. Όχι για πολύ βέβαια, κάποια στιγμή θα το εγκαταλείψουμε για να συνεχίσουμε με τα πόδια. Η βλάστηση είναι τόσο πυκνή που ελάχιστο φως φτάνει μέχρι το έδαφος που διατηρείται υγρό και γλιστερό. Τεράστιες μπανανιές -είναι το μόνο φυτό που αναγνωρίζω- και παράξενοι ήχοι από πουλιά μας συνοδεύουν καθώς προχωρούμε στο γλιστερό μονοπάτι. Το μικρό ποταμάκι που κυλά δίπλα στο μονοπάτι γίνεται ορμητικό και στη συνέχεια μεταβάλλεται σε ορμητικό καταρράκτη που πέφτει με θόρυβο από ψηλά βράχια ύψους 20 περίπου μέτρων. Στο σημείο που πέφτουν τα νερά έχει δημιουργηθεί ένα ξέφωτο με μια μικρή φυσική λίμνη. Δεν μπορούσαμε να περιμένουμε κάτι καλύτερο, λασπωμένοι και καταϊδρωμένοι όπως είμαστε πετάμε τα ρούχα μας και πέφτουμε στο νερό.

Ξεκούραστοι αλλά πάντοτε βρεμένοι (από νερό ή ιδρώτα, δεν έχει σημασία, τίποτα δεν στεγνώνει εδώ) συνεχίζουμε μέσα στην οργιώδη βλάστηση. Το μονοπάτι από κάποιο σημείο εξαφανίζεται και μόνο το κεφάλι του οδηγού μας ξεχωρίζει μέσα στο πράσινο που με ένα μεγάλο μαχαίρι ανοίγει δρόμο. Μετά από ένα μεγάλο ύψωμα που δοκιμάζει τα όρια της ομάδας φτάνουμε σε ένα μικρό ξέφωτο, το μοναδικό σημείο χωρίς βλάστηση, γεμάτο όμως από πυκνούς ατμούς. Βραστό νερό αναβλύζει εδώ κοχλάζοντας από τη γη κατακαίγοντας την γύρω βλάστηση. Εκατομμύρια κουνούπια μας επιτίθενται ακόμα και πάνω από τις βρεμένες μπλούζες μας. Γρήγορα απομακρυνόμαστε από την περιοχή που δεν ξέρω σε τι μοιάζει περισσότερο, με παράδεισο από τη πρασινάδα ή με κόλαση από τους καυτούς υδρατμούς που μας τυλίγουν, και συνεχίζουμε κατηφορίζοντας το γλιστερό μονοπάτι προς το χωριό των Κάρεν.

Τα σπίτια του χωριού τόσο καλά κρυμμένα μέσα στη βλάστηση που με δυσκολία τα ξεχωρίζει το ασυνήθιστο στο τοπίο αυτό μάτι μας. Η καλύβα στην οποία θα μείνουμε είναι από μπαμπού -όλα εδώ φαίνεται να είναι από μπαμπού- στηριγμένη πάνω σε χοντρούς πάσσαλους. Την καλύβα τη μοιραζόμαστε με την οικογένεια που την κατοικεί αλλά διακριτικά αποτραβιούνται σε ένα είδος βεράντας που χρησιμοποιείται για κουζίνα και χωρίζει με πόρτα από τον υπόλοιπο χώρο. Έπιπλα φυσικά δεν υπάρχουν, μας μοιράζουν κουβέρτες που στρώνουμε κάτω στο καλάμενιο πάτωμα και -πολύ σημαντικό- ατομικές κουνουπιέρες. Ένας μεγάλος κορμός μπαμπού κομμένος κατά μήκος μεταφέρει νερό από το κοντινό ποταμάκι και χρησιμοποιείται για ντους.

Η καταγωγή των Κάρεν είναι από τη Βιρμανία, έχουν λευκό δέρμα όμορφα ασιατικά χαρακτηριστικά και κατοικούν σε μέρη με χαμηλό υψόμετρο. Είναι πολύ ντροπαλοί και μας πλησιάζουν μόνο αν είναι απαραίτητο για να εξαφανιστούν και πάλι γρήγορα στο χώρο τους. Η οικογένεια έχει και ένα κοριτσάκι 6 περίπου ετών λιγότερο ντροπαλό που μας χαρίζει μερικά κλεφτά χαμόγελα και αμέσως εξαφανίζεται για να μαζέψει ξύλα για την ετοιμασία του φαγητού. Τα παιδιά του χωριού αφού μαζευτούν σε μια μικρή ομάδα περπατάνε καθημερινά 1 ½ ώρα μέσα στη ζούγκλα για το πλησιέστερο χωριό που έχει σχολείο.

Το φαγητό μας φαίνεται υπέροχο, ρύζι, λαχανικά και μικρά κομματάκια κοτόπουλο. Έχει νυχτώσει πλέον, το φως είναι λιγοστό και ήχοι της ζούγκλας αλλάζουν. Παράξενες κραυγές από νυχτοπούλια, χιλιάδες έντομα τριζόνια και γρύλοι βγάζουν πρωτόγνωρους σε μας ήχους

ενώ τεράστιες πυγολαμπίδες -οι μεγαλύτερες που έχω δει μέχρι τώρα- αφήνουν τις λάμπεις τους μέσα στο δάσος.

Το φως των κεριών απαλύνει τα χαρακτηριστικά των προσώπων μας και μικραίνει τις αποστάσεις των χωρών μας.

Σίγουρα έχουμε πολλά κοινά οι 2 Γερμανοί, οι 2 Αυστραλοί, 2 Αγγλίδες, 1 ζευγάρι Ολλανδών και 1 ζευγάρι Ελλήνων για να βρεθούμε μαζί στη μικρή αυτή καλύβα χαμένη κάπου στη βόρεια Ταϊλάνδη.

Ο Ούβε και ο Τίλο γερμανοί φοιτητές, πανύψηλοι και μάλλον αστειοί βρίσκονται εδώ μετά από μήνες σκληρής δουλειάς σε οικοδομή για να εξοικονομήσουν τα χρήματα του ταξιδιού.

Ο Ρίτσαρντ και ο φίλος του ο Ρόμπερτ Αυστραλοί και οι δύο γνωρίστηκαν εδώ για πρώτη φορά. Ο πρώτος μελαχρινός, κοντός, αθλητικός με μαύρα σγουρά μαλλιά και έξυπνα γαλανά μάτια λατρεύει τη φύση, το ποτό και κάθε είδους απόλαυση που έχει να προσφέρει η ζωή στον κόσμο αυτό. Μας διηγείται ατελείωτες ιστορίες με τις περιπέτειές του στην Αυστραλία με συρτή παράξενη προφορά που οι περισσότεροι με δυσκολία καταλαβαίνουν. Οι Κλαίρυ και η Αϊλίν φοιτήτριες ψυχολογίας και στενές φίλες, η πρώτη με ηγετικό χαρακτήρα, ψηλή και καστανόξανθη, η δεύτερη λεπτή και μικροσκοπική, ευγενική και με πολύ λεπτούς τρόπους. Τέλος ο Άριαν και η Νικόλ από την Ολλανδία, λιγομίλητοι, σοβαροί αλλά και ζεστοί συνάμα, οι μεγαλύτεροι της παρέας (μετά από μας) συμπληρώνουν την πολυεθνική ομάδα.

Εκεί στη μικρή καλύβα το βράδυ αυτό κάτω από το φως των κεριών δεθήκαμε μεταξύ μας ακούγοντας με προσοχή την προσωπική ιστορία του καθενός, σαν να γνωριζόμαστε χρόνια.

Παρασκευή 1/8 2η μέρα πεζοπορίας Β.Δ. του Τσιάνγκ Μάι

Το πρωινό ξύπνημα στο δάσος είναι υπέροχο, με πραγματική δροσιά που μόνο εδώ στην ορεινή περιοχή της Β. Ταϊλάνδης μπορεί να συναντήσει. Ξυπνάμε από τα κελαηδήματα εκατοντάδων πουλιών ενώ αυγά και μυρωδάτο τσάι μας περιμένει στο τραπέζι έξω από την καλύβα.

Ο πρωινός ήλιος περνά για λίγο μέσα από τις πυκνές φυλλωσιές για να εξαφανιστεί λίγο αργότερα κάτω από βαριά μαύρα σύννεφα.

Η πορεία σήμερα είναι ιδιαίτερα δύσκολη, πρέπει να ανέβουμε σε ένα αρκετά μεγάλο ύψωμα από ένα γλιστερό και απτόμο μονοπάτι. Η υγρασία και η ζέστη φαίνεται να καταβάλλουν ακόμα και τον έμπειρο οδηγό μας. Ο Άριαν και η Νικόλ ακολουθούν με μεγάλη προσπάθεια και κάθε τόσο θα χρειαστεί να τους περιμένουμε. Οι τεράστιες μυρμηγκοφωλιές τερμιτών που συναντάμε φαίνονται εγκαταλελειμμένες, ευτυχώς γιατί έτσι οι μικρότερες μπορούν να χρησιμοποιηθούν σαν κάθισμα.

Λίγο αργότερα θα συναντήσουμε ένα άλλο χωριό των Κάρεν, χαμένο και αυτό μέσα στο πυκνό δάσος. Οι κάτοικοι λιγοστοί, μας παρακολουθούν με ανέκφραστα μάτια χωμένα βαθιά μέσα στα ροζιασμένα πρόσωπα.

Είναι μεσημέρι πια όταν φτάνουμε σε ένα μικρό καταυλισμό, μερικές καλύβες πάνω σε πασσάλους δίπλα στα ήρεμα καφετιά νερά του ποταμού Μάε Τάνγκ. Είμαστε τόσο ιδρωμένοι και λασπωμένοι που ούτε βδέλλες ούτε νερόφιδα θα μας κρατούσαν μακριά από το νερό. Ο οδηγός μας ο κ. Τσαν μας ετοιμάζει το φαγητό ενώ δίνει οδηγίες στους ντόπιους για να κατασκευαστούν οι σχεδίες. Περίπου 15 - 16 χονδροί κορμοί μπαμπού δένονται παράλληλα ενώ ένα τρίγωνο από 3 ακόμα κορμούς χρησιμεύει για ενίσχυση και σαν θέση για τα σακίδια μας ψηλά από το νερό.

Ο κ. Τσαν φεύγει με το βοηθό του και τις 2 σχεδίες προς το επόμενο χωριό ενώ εμείς θα κάνουμε την ίδια διαδρομή με ελέφαντες.

Επιβιβάζομαστε ανά 2 στους ελέφαντες οι οποίοι οδηγούνται από ένα 15χρονο και ένα 12χρονο αγόρι. Το караβάνι ξεκινά διασχίζοντας κάθετα το ποτάμι και συνεχίζοντας παράλληλα με αυτό μέσα από ένα πολύ δύσβατο μονοπάτι. Με μόνη συνοδεία τους ήχους της ζούγκλας, το αθόρυβο πάτημα του ελέφαντα και που και που την κραυγή του ελεφαντοδηγού "βαβέ - βαβέ" που κάθετα στο κεφάλι του ζώου που ακολουθεί πίσω μας συνεχίζουμε την πορεία μας. Η φαινομενικά ήρεμη όμως πορεία δεν θα κρατήσει για πολύ.

Κάποια στιγμή οι κραυγές του ελεφαντοδηγού από πίσω μας πυκνώνουν και ακούγονται μάλιστα απεγνωσμένες! Μια ματιά πίσω μας, μας δείχνει ξεκάθαρα τι συμβαίνει! Το υπόλοιπο караβάνι συνεχίζει κανονικά την πορεία του παράλληλα με το ποτάμι ενώ το δικό μας ζώο και αυτό των Γερμανών ακολουθούν το δικό τους δρόμο κωφεύοντας στις κραυγές των ελεφαντοδηγών!

Λίγα λεπτά αργότερα την έκπληξη διαδέχεται ο τρόμος. Το γλιστερό μονοπάτι που ακολουθούμε ανεβαίνει σχεδόν κάθετα σε ένα ύψωμα, μάλλον αδύνατο για να το ανέβει ποτέ ελέφαντας.

Και όμως ανέβηκε! Παραπατώντας και γλιστρώντας με συνοδεία τις στριγκλιές της Μαρίας που βρίσκεται σε κατάσταση υστερίας, γαντζωμένοι κυριολεκτικά με τα δόντια από το ξύλινο κάθισμα που μετακινείται από την ουρά μέχρι το κεφάλι του ζώου ανάλογα με την προσπάθεια που καταβάλλει για να υπερπηδήσει τα εμπόδια και τις απότομες κλίσεις του εδάφους συνεχίζουμε για 1 ½ ώρα ακόμα.

Όταν με ανακούφιση αντικρίζουμε τις καλύβες του χωριού των Λάχου, την ίδια στιγμή βλέπουμε και το υπόλοιπο караβάνι στο μονοπάτι παράλληλα με το ποτάμι το οποίο μας υποδέχεται με ζητωκραυγές.

Ένα καλό μασάζ από μια κοπέλα του χωριού είναι ότι χρειάζεται για να χαλαρώσω από την ένταση.

Οι Λάχου κατάγονται από το Θιβέτ και κατοικούν πολλά χωριά στη Ν. Κίνα, στη Β. Ταϊλάνδη και τη Βιρμανία. Παραδοσιακά καλλιεργούν εκτός από ρύζι και όπιο για δική τους χρήση. Η θέα των γυναικών με μακριές τις πίπες είναι χαρακτηριστική της περιοχής, αλλά και μικρά παιδιά καπνίζουν με την ίδια φυσικότητα όπως και οι μεγάλοι.

Οι κυβερνήσεις καταβάλλουν μεγάλες προσπάθειες ακόμα και με τη βία να αλλάξουν τις συνήθειες αυτές, συνήθειες που είναι μέσα στην παράδοσή τους και να μετατρέψουν τις καλλιέργειες οπίου σε καλλιέργειες τσαγιού.

Σε ένα τέτοιο χωριό ο Ρίτσαρντ δεν μπορούσε να αντισταθεί στον πειρασμό να γευτεί μια ακόμα απαγορευμένη απόλαυση. Χωρίς να καταλάβει κανείς τίποτα φρόντισε να προμηθευτεί μια ποσότητα οπίου και μια αυτοσχέδια πίπα από μπαμπού.

Όταν σκοτείνιασε καλά, ο οδηγός μας αποτραβήχτηκε μαζί με τους ιδιοκτήτες της καλύβας και απομείναμε μόνοι γύρω από το τραπέζι με το φως των κεριών τότε έβγαλε με μεγαλοπρέπεια την πίπα και το όπιο πάνω στο τραπέζι.

Μέσα σε απόλυτη ησυχία, με μόνη συνοδεία το γουργουρητό των νερών του Μάε Τάνγκ, η πίπα έκανε το γύρω του τραπεζιού από στόμα σε στόμα.

Και ενώ εμείς απομείναμε έξω, γύρω από το τραπέζι, ο Ρίτσαρντ η Αιλίν και η Κλαίρη αποτραβήχτηκαν στην καλύβα για ένα δικό τους μοναχικό ταξίδι.

Σάββατο 2/8 3η μέρα πεζοπορίας Β.Δ. του Τσιάνγκ Μάι

Ξυπνήσαμε νωρίς το πρωί από το θόρυβο της δυνατής βροχής. Ο Ρίτσαρντ είναι σε πολύ κακή κατάσταση μετά το χθεσινοβραδυό του ταξίδι.

Ο κ. Τσαν ασχολείται από νωρίς με τις σχεδίες, προσθέτοντας και νέους κορμούς μπαμπού.

Η βροχή έχει σταματήσει όταν μοιρασμένοι σε δύο σχεδίες ξεκινάμε το κατέβασμα του Μάε Τανγκ. Τα ήρεμα νερά του κυλάνε μέσα από την οργιώδη βλάστηση του τροπικού δάσους και εναλλάσσονται με στενά περάσματα.

Το βουητό των νερών σκεπάζει τις φωνές του οδηγού που δίνει οδηγίες για να αποφύγουμε τα βράχια και μετά από λίγα λεπτά έντασης ξαναβρισκόμαστε στη γαλήνη των ήρεμων νερών.

Το τρίτο πέραςμα είναι και το πιο δύσκολο, ο Τίλο έχει χάσει το μπαμπού που χρησιμοποιεί για κουπί, η σχεδία λαβωμένη από αλλεπάλληλα χτυπήματα στους βράχους βυθίζεται για λίγο κάτω από τους στροβιλισμούς των νερών, (εγώ βρίσκομαι να κολυμπώ δίπλα από αυτή) αλλά όλοι επανέρχονται στη θέση τους μόλις η σχεδία βρεθεί και πάλι σε ήρεμα νερά.

Στο χωριό Σααν, στη όχθη του ποταμού μας περιμένει το ημιφορητό με το οποίο ξεκινήσαμε πριν από 3 μέρες από το Τσιάνγκ Μάι.

Ακολουθώντας μια ορεινή διαδρομή παράλληλα με το ποτάμι, και μέσα από μικρούς λασπωμένους οικισμούς επιστρέφουμε αργά το απόγευμα και πάλι στο Τσιάνγκ Μάι.

Μια σύντομη στάση στη φάρμα με τις μεγαλύτερες ορχιδέες και τα (τουριστικά) εργαστήρια κοσμημάτων και επιτέλους φτάνουμε στη πόλη που τη νιώθουμε πραγματικά σα να φτάσαμε σπίτι μας.

Τώρα μπορούμε να κάνουμε ένα αληθινό ντους και να κάνουμε τη βραδινή μας βόλτα στο παζάρι. Τα χιλιάδες φωτάκια των καταστημάτων και των μικροπωλητών ασκούν πάνω μας ακόμα μεγαλύτερη γοητεία μετά τις σκοτεινές νύχτες με το φως των κεριών στη ζούγκλα.

Κυριακή 3/8 Τσιάνγκ Μάι - Κο Σαμούι

Πόσες φορές δεν ζηλέψατε κάποιο Ροβινσώνα στο παραδεισένιο του νησί με τους κοκκοφοίνικες και τα κοράλλια;

Μια ολόκληρη κοινωνία όπως αυτή των Δυτικών (ή φάρανγκς όπως τους αποκαλούν εδώ οι ντόπιοι) έχουν ταυτίσει τα νησιά στις θάλασσες του Νότου με τον επί γης παράδεισο.

Με αυτή τη νοσταλγία αφήσαμε ένα γκριζο βροχερό ξημέρωμα το Τσιάνγκ Μάι με ένα μίζερο αεροπλάνο που χοροπηδούσε σαν τσόφλι κρεμασμένο ανάμεσα σε σύννεφα, με ούτε σπιθαμή γαλάζιου ουρανού ούτε από πάνω ούτε από κάτω.

Και μόνο όταν βούτηξε χαμηλά, πολύ χαμηλά φάνηκε μέσα στην ομίχλη η χερσόνησος της Ταϊλάνδης και το Σουρατάι, μια επαρχιακή πόλη του Νότου κάτι σαν την δικιά μας Λάρισα ή Κατερίνη.

Από το αεροδρόμιο μεταφερθήκαμε με το λεωφορείο στις εκβολές του ποταμού Τάπι, αγκυροβόλιο για τα πλοία τα εμπορικά και τα επιβατικά που εκτελούν τη συγκοινωνία με τα νησιά. Εκεί σε ένα διαμορφωμένο σε σταθμό επιβίβασης υπόστεγο περιμέναμε μάταια το καράβι. Ο καιρός γινόταν ολοένα και χειρότερος, η καταιγίδα που ξέσπασε μόλις φτάσαμε παρέσυρε τραπέζια διαφημιστικά ταμπλό, κάγκελα με κίνδυνο μάλιστα να τραυματίσει τους επιβάτες. Το καράβι όπως πληροφορηθήκαμε ήταν αδύνατο να προσεγγίσει τις εκβολές του ποταμού και ήδη κατευθύνεται σε ένα άλλο σημείο προσέγγισης, 40 χλμ. ανατολικότερα.

Με το λεωφορείο και ενώ καταιγίδα εξακολουθούσε να μαινεται συνεχίσαμε μέσα από πυκνά δάση και απότομους βράχους σε παράξενα σχήματα που κυριολεκτικά ξεφύτρωναν σαν απολιθωμένα τεράστια φυτά μέσα από τη βλάστηση.

Όταν φτάσαμε στη σημείο προσέγγισης η καταιγίδα έχει κοπάσει και ο τροπικός ήλιος πίσω από κουρελιασμένα σύννεφα εξατμίζει τα νερά από το ζεστό έδαφος δημιουργώντας σύννεφα υδρατμών.

Στην Ταϊλάνδη δεν συναντήσαμε πουθενά λιμάνι, μόνο σημεία “πρόσδεσης”, συνήθως επιπλέουσες εξέδρες, που επιτρέπουν την επιβίβαση των επιβατών στα πλοία χωρίς καμιά προστασία από τα κύματα.

Το σημείο αυτό (Λαέμ Τουάτ) βρίσκεται στην άκρη μιας μεγάλης αμμώδους παραλίας με κοκκοφοίνικες. Στη άκρη της παραλίας δεκάδες ψαράδικες βάρκες, στενές, μακριές με υπερυψωμένη πλώρη βρίσκονται αραγμένες ή επιστρέφουν και δένουν η μία δίπλα στην άλλη.

Το χρώμα της θάλασσας είναι ακόμα και με συννεφιασμένο ουρανό ανοιχτό πράσινο με μεγάλα βουβά κύματα που σβήνουν χωρίς κορυφές που αφρίζουν.

Το πλοίο μας είναι μάλλον μια τεράστια στενή βάρκα που τα ξύλα της τρίζουν δυνατά σε κάθε κίνηση σαν γέρος που βογκά.

Πλέουμε με βορειοανατολική κατεύθυνση σχίζοντας τα βουβά πράσινα κύματα ενώ δυτικά, μπροστά από τον ήλιο που χαμηλώνει και ξανακρύβεται πίσω από σκοτεινά σύννεφα διακρίνονται οι φιγούρες μικρών νησιών. Είναι κάποια από τα 40 μικρά ακατοίκητα νησάκια του συμπλέγματος Ανγκ Θόνγκ.

Λίγο πριν σκοτεινιάσει το πλοίο μας δένει στο Να Τόνγκ, την πρωτεύουσα του νησιού.

Δευτέρα 4/8 Κο Σαμούι

Το Κο Σαμούι ίσως ήταν κάποτε το παραμυθένιο νησί των ναυαγών, σήμερα με το διεθνές αεροδρόμιο να μεταφέρει ορδές από πεινασμένους για ήλιο τουρίστες και τους πεινασμένους για δολάρια κατοίκους μάλλον Κέρκυρα τον Αύγουστο μου θυμίζει.

Βέβαια η κατάλευκη άμμος και οι παραλίες με τους κοκκοφοίνικες είναι ακόμα εκεί, αλλά λίγα μέτρα μακρύτερα τα μπαρ και οι παμπ φαίνεται να προσελκύουν περισσότερους πελάτες από την καταπράσινη θάλασσα.

Οι παραλίες απλώνονται γύρω από το νησί, οι περισσότερες ρηχές μέχρι τη γραμμή των κοραλλιών, ερημικές με τα νερά να αποτραβιούνται εκατοντάδες μέτρα από την έντονη άμπωτη. Οι βάρκες και όλα τα μικρά πλεούμενα κάθονται νωχελικά στη λάσπη που αφήνουν πίσω τους τα νερά περιμένοντας την πλημμυρίδα.

Το εσωτερικό του νησιού είναι καταπράσινο με τις φοινικίες να κυριαρχούν, με πολλά τρεχούμενα νερά που σχηματίζουν μάλιστα σε αρκετά σημεία μικρούς γραφικούς καταρράκτες.

Η πρωτεύουσα του νησιού, το Να Τονγκ, άχαρη απρόσωπη με τουριστικά μαγαζιά είναι αληθινή παραφωνία στο εξωτικό περιβάλλον.

Λίγο πριν νυχτώσει ο βαρύς συννεφιασμένος ουρανός ξεσπά σε λυσσαλέα τροπική καταιγίδα. Οι φοινικίες λυγίζουν από τη δύναμη του νερού που κατεβαίνει ασταμάτητα από τον ουρανό,

εμείς μόλις που προλαβαίνουμε να κρυφτούμε κάτω από το υπόστεγο μιας αγροικίας. Η νεαρή γυναίκα μας χαιρετά και μας γνώφει φιλόξενα να περάσουμε στο σπίτι της.

Τρίτη 5/8 Κο Σαμούι - Κο Παν Νγκαν

Ο ήλιος είναι πάντα κρυμμένος πίσω από τα σύννεφα, η γκριζοπράσινη ζεστή θάλασσα όμως μας προσκαλεί για ένα μπάνιο έστω και στα ρηχά αφού φοβόμαστε να ξανοιχτούμε στην άγνωστη θάλασσα στην οποία μάλιστα κανείς δεν κολυμπά.

Αποχαιρετούμε τον Ελβετό ιδιοκτήτη του δωματίου μας, που η ατελείωτη παγωνιά των ανθρώπων και η βροχή της Ευρώπης τον έστειλε να αναζητήσει εδώ μια καλύτερη τύχη, και με ένα “σόνγκτο” ένα αγροτικό ημιφορτηγάκι, το μόνο μέσο συγκοινωνίας στο νησί, κατευθυνόμαστε προς την πρωτεύουσα. Από εκεί το σκουριασμένο φέρρυ μπότ μας μεταφέρει βορειότερα, στο επόμενο νησάκι, το Κο Παν Νγκαν.

Το Κο Παν Νγκαν είναι αυτό που ήταν το Κο Σαμούι πριν δεχθεί την επιδρομή των χιλιάδων τουριστών. Οι λευκές παραλίες περιβάλλουν και εδώ ολόκληρο σχεδόν το νησί και οι φοινικίες καλύπτουν ολόκληρο το εσωτερικό του. Οι κάτοικοι ζουν από το ψάρεμα και την παραγωγή καρύδας και τελευταία νοικιάζοντας τις πρόχειρες καλύβες που στήνονται βιαστικά στις παραλίες.

Τα κοράλλια που κι αυτά περιβάλλουν μεγάλο μέρος του νησιού σε μια απόσταση 100 περίπου μέτρων λειτουργούν σαν φυσικός κυματοθραύστης. Στην πρωτεύουσα, το Τον Σάλα μια λεπτή λωρίδα άμμου που ενώνει το Κο Παν Νγκαν με ένα άλλο νησάκι σχηματίζει ένα φυσικό λιμάνι για τα δεκάδες ψαροκάικα που αράζουν εδώ.

Λίγα χιλιόμετρα νοτιότερα από το λιμάνι, βρίσκεται η παραλία Μπαν Τάι, με πολύ απλές αλλά καθαρές καλύβες στηριγμένες πάνω σε πάσσαλους πάνω στη λευκή άμμο δίπλα στις εκβολές ενός μικρού ποταμού, ανάμεσα στις φοινικίες.

Η πιο ενδιαφέρουσα παραλία, η Χαντ Ριν βρίσκεται στο νότιο άκρο του νησιού στο τέλος ενός τραγικού δρόμου, που σύμφωνα με τον ταξιδιωτικό μου οδηγό είναι ο χειρότερος δρόμος που μπορεί να συναντήσει ποτέ οδηγός. Κλίσεις που ξεπερνούν κατά πολύ αυτό που μπορεί να θεωρηθεί λογικό για δρόμο θύμιζε μάλλον τρενάκι τρόμου στο Λούνα Παρκ. Η στάση είναι αδύνατη, κανένα όχημα δεν μπορεί να κρατηθεί ακίνητο σε τέτοιες κλίσεις, η κεκλιμένη ταχύτητα ήταν αυτή που σε ανέβαζε στην επόμενη ανηφόρα και κάποιος Άγιος πρέπει να είναι κοντά σου για να κατεβείς την άλλη πλευρά.

Το Χαντ Ριν είναι μια λεπτή χερσόνησος με παραλίες και από τις δύο πλευρές. Πλήθος από καλύβες φιλοξενούν τους ιδιόρρυθμους ξένους με τα σκουλαρίκια και τα βραχιόλια σε κάθε σημείο του σώματος. Για πολλούς το Χαντ Ριν είναι ο επόμενος σταθμός ανατολικά, μετά τη Γκόα στα δυτικά παράλια της Ινδίας. Χορτοφαγικά εστιατόρια με χαμηλά τραπέζια και τεράστιες μαξιλάρες, κουλτουριάρικα στέκια για τσάι, ξέφρενα ολονύκτια πάρτι στην αμμουδιά και κατανάλωση διαφόρων ουσιών σε συνδυασμό με το δύσκολο δρόμο κρατούν τους ξένους εδώ απομονωμένους από το υπόλοιπο νησί σε μια δική τους εικονική πραγματικότητα.

Τετάρτη 6/8 Κο Παν Νγκαν

Στη βόρεια πλευρά του νησιού, εκεί που τελειώνει και ο μοναδικός δρόμος, βρίσκεται το Μπαν Τσάλοκ Λαμ, ένα γνήσιο μικρό ψαροχώρι. Δεκάδες αλιευτικά βαμμένα με έντονα χρώματα ήταν αραγμένα εκεί όταν φτάσαμε νωρίς το μεσημέρι. Οι γυναίκες του χωριού, με πλατειά ψάθινα καπέλα δούλευαν στην ακροθαλασσιά καθαρίζοντας καλαμάρια. Το μελάνι τους έκανε τη θάλασσα να φαίνεται μαύρη και οι μυρωδιά τους γέμιζε τον αέρα. Στη συνέχεια τα άπλωναν στον ήλιο, πάνω σε σήτες που κάλυπταν ολόκληρη την έκταση της παραλίας για να ξεραθούν. Πλήθος από καβούρια κάθε μεγέθους, τα μεγαλύτερα στο μέγεθος της γροθιάς έτρεχαν σε κάθε μας βήμα ή έσκαβαν τρύπες στην άμμο.

Αφήνοντας το μοναδικό στρωμένο δρόμο του νησιού και προχωρώντας μέσα από χωματόδρομους που οι καλοκαιρινές βροχές τους είχαν μετατρέψει σε λίμνες λάσπης, συναντήσαμε πολλούς μικρούς οικισμούς με ξύλινα σπίτια πάνω σε πάσσαλους και πολλά χαρούμενα παιδιά που έπαιζαν τριγύρω. Η παραγωγή καρύδας είναι η βασική ασχολία των κατοίκων. Δεν είναι σπάνια η εικόνα του μικροκαμωμένου άνδρα που σκαρφαλώνει με ευκινησία γάτας στο λείο κορμό του κοκκοφοίνικα για να κόψει τους καρπούς. Σε ορισμένες περιπτώσεις είδαμε και εκπαιδευμένες μαϊμούδες να χρησιμοποιούνται για τη συγκομιδή των καρπών.

Σχολεία συναντά κανείς ακόμα και στους μικρότερους οικισμούς, μερικά από αυτά είναι υπαίθρια μέσα στις φοινικίες με μοναδικό εξοπλισμό ένα μαυροπίνακα, και τα γελαστά μάτια

δεκάδων μελαψών παιδιών, χαρούμενων και πάντα καλοντυμένων όταν βρίσκονται στο σχολείο.

Το μοναστήρι Βατ Κάο Ταμ βρίσκεται σε ένα ύψωμα, μέσα σε ένα γαλήνιο περιβάλλον με θέα τη γαλαζοπράσινη θάλασσα και τα γύρω νησιά. Πολλοί Δυτικοί έρχονται εδώ για να βρουν τη χαμένη τους ισορροπία μέσα από την αυτοσυγκέντρωση και τη διδασκαλία του Βούδα.

Αργά το μεσημέρι αποτολμάμε ξανά την επικίνδυνη διαδρομή προς το Χαντ Ριν. Βρώμικοι και καταϊδρωμένοι δεν βλέπουμε τη στιγμή να βουτήξουμε στα πράσινα θολά νερά. Τι απογοήτευση! Δεκάδες μικρά τσιμπήματα σε όλο μας το σώμα από μικροσκοπικούς οργανισμούς που δεν μπορούμε να διακρίνουμε στέλνουν και εμάς γρήγορα έξω στη λευκή αμμουδιά μαζί με τους υπόλοιπους ξένους.

Πριν νυχτώσει και ενώ βρισκόμαστε ασφαλείς στην καλύβα μας, ξεσπά και πάλι άγρια τροπική καταιγίδα. Καθισμένοι μπροστά στη πόρτα της καλύβα μας βλέπουμε τους τεράστιους κοκκοφοίνικες να λυγίζουν από τη μανία της βροχής και του ανέμου και τη θάλασσα να αλλάζει χίλιες αποχρώσεις του πράσινου και του γκρι.

Δίπλα από την καλύβα μας βρίσκεται το εστιατόριο, ένας υπερυψωμένος χώρος με ξύλινη στέγη, χαμηλά τραπέζια και μαξιλάρες διαμορφωμένες σε ανάκλιτρα. Ανάμεσα στους λίγο ή πολύ παράξενους επισκέπτες και ένα πολύ νεαρό ζευγάρι φρικιών Ευρωπαίων με ένα χοντρούλο λευκό μωράκι το πολύ ενός έτους. Ολόγυμνο και ανέμελο όπως και οι γονείς του μπουσουλά χαρούμενα ανάμεσά μας. Τίποτα πιο ασυνήθιστο από το να τρώει κανείς ξαπλωμένος σαν τους αρχαίους Ρωμαίους, να παρακολουθεί αμερικάνικη ταινία με τσί υποτίτλους και να συζητάς σε σπασμένα ελληνικά με τον Κινέζο σερβιτόρο (είχε ζήσει για 6 μήνες στο Παγκράτι)!

Πέμπτη 7/8 Κο Παν Νγκαν - Κράμπι

Το ταξίδι με το υπερφορτωμένο καράβι δεν είναι καθόλου άνετο. Μετά τη σύντομη στάση στο Κο Σαμούι ο άνεμος δυναμώνει και οι καταιγίδες διαδέχονται η μία την άλλη. Όλοι οι επιβάτες κλεισμένοι στο μοναδικό εσωτερικό χώρο, με τα νερά να στάζουν από παντού και τα κύματα να περνάνε πάνω από το κατάστρωμα. Έχει και το Αιγαίο μας θαλασσοταραχές αλλά εκεί ταξιδεύουν τουλάχιστον αληθινά καράβια. Σε μια στιγμή επικρατεί πανικός όταν από τα νερά που τρέχουν από παντού ένας διακόπτης αρχίζει να καίγεται.

Από τις εκβολές του ποταμού Τάπι θα συνεχίσουμε με λεωφορείο προς το Κράμπι, παραλιακή πόλη στην ανατολική πλευρά της χερσονήσου.

Παρασκευή 8/8 Κράμπι

Το Κράμπι είναι μια μικρή επαρχιακή πόλη στις όχθες του ομώνυμου ποταμού λίγο πριν εκβάλλει στη θάλασσα των Ανδαμίδων. Η περιοχή σε μια αρκετά μεγάλη ακτίνα από τη πόλη έχει μοναδικές διαμορφώσεις βράχων που σε συνδυασμό με την οργιώδη βλάστηση συνθέτουν ένα ιδιαίτερα ασυνήθιστο τοπίο.

Η ίδια η πόλη, ζωντανή με όμορφα φτιαγμένους πεζόδρομους στις όχθες του ποταμού, με μοντέρνα πολυκαταστήματα, φιλικούς ανθρώπους και πολλούς νέους να κυκλοφορούν μέχρι πολύ αργά τη νύχτα θυμίζει ελάχιστα Ασιατική επαρχία.

Λίγα χιλιόμετρα βόρεια της εκβολής του ποταμού μια μικρή χερσόνησος σχηματίζει 3 πανέμορφες παραλίες και ανάμεσά τους τεράστιοι βράχοι σαν τα δικά μας Μετέωρα με σπηλιές και πλήθος από καταπράσινα νησάκια. Πριν από πολλά χρόνια η περιοχή ήταν το τέλειο κρησφύγετο για τους Μαλαισιανούς πειρατές που όργωναν τις τροπικές θάλασσες. Σήμερα, οι σύγχρονοι πειρατές - επιχειρηματίες κουρσεύουν το περιβάλλον ανεγείροντας πολυτελείς ξενοδοχειακές μονάδες, μια από τις ακριβότερες της Ταϊλάνδης βρίσκεται εδώ, στο Κράμπι.

Με τη στενή μακριά βάρκα φτάνουμε στη νότια πλευρά της χερσονήσου, όπου σχηματίζεται μια πολύ στενή παραλία με φοίνικες και ένα άλλο άγνωστο σε μένα είδος δέντρου. Πολλά από τα δέντρα βρίσκονται μέσα στη θάλασσα, αρκετές βάρκες είναι αραγμένες ανάμεσά τους, πολλές μάλιστα έχουν δέσει στους κορμούς τους και οι βαρκάρηδες ξεκουράζονται ξαπλωμένοι στη σκιά τους. Τα νερά είναι ήρεμα, πράσινα και αρκετά ψάρια κολυμπάνε στα ρηχά ανάμεσα στα δέντρα.

Ένα στενό μονοπάτι στη ρίζα ενός τεράστιου βράχου που καθρεφτίζεται στη θάλασσα οδηγεί στη δυτική παραλία. Ο βράχος σχηματίζει πολλές μικρές ή μεγαλύτερες σπηλιές στις εισόδους των οποίων υπάρχουν ξύλινα πέτη και άλλα λατρευτικά αντικείμενα, αφιερωμένα στη θεά που σύμφωνα με τη παράδοση χρησιμοποιεί το βράχο σαν καλοκαιρινή κατοικία.

Με σχοινιά που είναι δεμένα στα δέντρα μπορεί να αναρριχηθεί κανείς στο βράχο και στη συνέχεια να κατέβει στο εσωτερικό του. Εκεί -σαν σε αληθινό παραμύθι- έχει αναπτυχθεί μια

οργιαστική τροπική βλάστηση, μια πραγματική ζούγκλα. Ανάμεσα στα φυτά ένας πανύψηλος φοίνικας που όμοιό του δεν έχω ξαναδεί, έφτανε ψηλά σκεπάζοντας με τη τεράστια φυλλωσιά του όλα τα υπόλοιπα φυτά.

Στο κέντρο του βράχου στο χαμηλότερο σημείο μια μεγάλη πράσινη λίμνη (εδώ κάνει το μπάνιο της η θεά σύμφωνα με τη παράδοση) φωτίζεται από τις ακτίνες του ήλιου και σκορπά ένα απαλό πράσινο φως στο υπόλοιπη ζούγκλα που βρίσκεται γύρω, αφού οι πυκνές φυλλωσιές δεν επιτρέπουν στο φως να περάσει από ψηλά και να φτάσει μέχρι το έδαφος.

Ένα νεαρό ζευγάρι Άγγλων που με ακολουθεί εγκαταλείπει τη προσπάθεια να φτάσει στη λίμνη, αν και βρισκόμαστε μόλις 30 μέτρα μακριά από την όχθη. Οι ορειβατικές τους μπότες γλιστράνε το ίδιο όπως και τα γυμνά μου πόδια στη παχιά κόκκινη λάσπη, τα χέρια δεν είναι ποτέ ελεύθερα για να διώξουν τα εκατομμύρια κουνούπια που ρουφάνε το αίμα σου, και έτσι ξεκινάμε μαζί την αναρρίχηση για την επιστροφή μας.

Σάββατο 9/8 Κράμπι

Λίγα χιλιόμετρα έξω από τη πόλη, βρίσκεται το διάσημο μοναστήρι Βατ Ταμ Σόι, γνωστό σαν η Σπηλιά του Τίγρη. Μια απότομη σκάλα ανεβαίνει σχεδόν κάθετα 600 μ. στη κορυφή του βράχου με θαυμάσια θέα το ποτάμι τη πόλη και τα υπόλοιπα κοφτά βράχια που βρίσκονται σπαρμένα σε ολόκληρη την περιοχή.

Ακολουθώντας τους πολύ καλούς επαρχιακούς δρόμους που ελίσσονται ανάμεσα στους βράχους και τη πυκνή βλάστηση, φτάνουμε στις εκβολές του ποταμού Μουάνγκ και τη τεράστια παραλία με λευκή άμμο που σχηματίζεται στο δέλτα του.

Τεράστιες αμμουδερές γλώσσες μπαίνουν βαθιά στη θάλασσα, ορισμένες μάλιστα οδηγούν και σε καταπράσινους βράχους - νησάκια.

Ενώ βαδίζουμε σε κάποια από αυτές, τα νερά αρχίζουν να ανεβαίνουν με εφιαλτικό ρυθμό. Οι αμμουδερές γλώσσες εξαφανίζονται σε μερικά λεπτά και μόνο με πολύ βιαστικό βήμα φτάνουμε στην όχθη πριν το απέραντο γαλάζιο σκεπάσει τα πάντα.

Κυριακή 10/8 Μπανκόκ

Μετά από 1000 ολονύκτια χιλιόμετρα με ένα πολύ καλό λεωφορείο φτάνουμε ξημέρωμα πια στην Μπανκόκ. Δεν ξέρω γιατί οι εικόνες που βλέπω όταν βρίσκομαι μεταξύ πραγματικότητας και ονείρου μου εντυπώνονται τόσο βαθιά στο μυαλό. Το πρώτο φως της αυγής φωτίζει χλωμά τη τεράστια πόλη, σαν γίγαντας που σαλεύει πριν καλοξυπνήσει. Λιγοστοί και βιαστικοί οι άνθρωποι με το ίδιο ύφος όπως παντού στον κόσμο (πόσο μοιάζουμε πράγματι). Λεπτό προς λεπτό η κίνηση, ο θόρυβος, η σκόνη αυξάνονται μέχρι η πόλη να βρει τους τρελούς ρυθμούς που έχει κάθε σύγχρονη μητρόπολη. Το ξύπνημα αυτό ήταν και ένα ξύπνημα από το φανταστικό κόσμο του ταξιδιού: η σκληρή πραγματικότητα που έχουμε δημιουργήσει γύρω μας στην ατέλειωτη προσπάθεια για να αποκτήσουμε περισσότερα πλησιάζει και πάλι, τώρα μας χωρίζει το βρώμικο τζάμι του λεωφορείου, σε λίγες μέρες θα είμαστε και εμείς ένα κομματάκι αυτού του πλήθους, στο δικό μας κόσμο, σαν σε δική μας μυρμηγκοφωλιά μεταφέροντας στην πλάτη μας όλες τις επιθυμίες μας σαν σακί γεμάτο μολύβι.

Ώρα να κατέβουμε από το λεωφορείο. Με τους σάκους στη πλάτη τριγυρίζουμε στο Μπαγκλάμπου, τη παλιά συνοικία της πόλης με τα περισσότερα και φτηνότερα ξενοδοχεία. Είναι όλα γεμάτα. Μόνο αργά το μεσημέρι και μετά από μεγάλη επιμονή, περιμένοντας υπομονετικά έξω από τη πόρτα να αδειάσει κάποιο δωμάτιο καταφέρνουμε να βρούμε κάπου να μείνουμε.

11/8 - 13/8 Μπανκόκ

Όταν σταματήσεις να ταξιδεύεις τότε σταματά και ο χρόνος μαζί. Οι τρεις μέρες στη Μπανκόκ κύλησαν τόσο γρήγορα, που τώρα τις θυμάμαι σαν μια μεγάλη μέρα. Μετά από τόσο καιρό στη Ταϊλάνδη οι αισθήσεις μας έχουν προσαρμοστεί και βλέπουν αισθάνονται γεύονται το περιβάλλον στο πραγματικό του μέγεθος. Όταν προσγειωθήκαμε πριν από 3 εβδομάδες στη Μπανκόκ ήμασταν σαν κάποιος που φόραγε σε όλη του τη ζωή ωτοασπίδες και ξαφνικά τις

έβγαλε. Αρχικά οι πληροφορίες είναι τόσες πολλές και με τέτοια ένταση που το μυαλό αδυνατεί να τις ταξινομήσει και να τις επεξεργαστεί. Τώρα περνάμε από τις ίδιες αγορές που κάποτε κρατούσαμε την αναπνοή μας και αβίαστα δοκιμάζουμε τα παράξενα σκευάσματα των πλανόδιων μικροπωλητών.

Ο ναός του ηλιοβασιλέματος, ο τρίμετρος χρυσός Βούδας, η Κινέζικη συνοικία, πολυτελή εμπορικά κέντρα σε υπερμοντέρνα πολυώροφα κτίρια, καλαμένια σπίτια στις όχθες των καναλιών, πλωτές αγορές και φωτεινές νύχτες στο Κάο Σαν με το ατελείωτο πήγαινε - έλα των τουριστών σαν αυγουσιάτικη βραδιά σε κυκλαδίτικο νησί. Αυτή είναι η Μπανκόκ, μεγάλη, εξωτική, ανατολίτισσα κυρά που προσπαθεί να φορέσει στενό δυτικό φουστάνι πάνω από το σάρι της.

Το μεσημέρι, στη διάρκεια μιας σχολικής γιορτής, οι μαθήτριες χορεύουν στο δρόμο. Βελούδινα πρόσωπα, παιδικά χαμόγελα, σχιστά μαύρα μάτια, γυναικεία σώματα, χορεύουν με το κορμί, με τα μάτια, με τα δάκτυλα των ποδιών και των χεριών.

Ζεστές και υγρές οι νύχτες, ποιος μπορεί να κοιμηθεί; Τα γενέθλια της βασίλισσας είναι μόνο η αφορμή για την έτσι και αλλιώς γιορταστική ατμόσφαιρα της πόλης. Χιλιάδες φώτα στολίζουν τα δέντρα, τα πάρκα, τις παγόδες σε ένα όργιο φωταγωγίας. Οι δρόμοι και τα πάρκα είναι γεμάτοι από πλήθη κόσμου μέχρι πολύ αργά τη νύχτα, νέοι οι περισσότεροι που κυριολεκτικά συνωστίζονται για μια θέση στη πρασιά στην άκρη του δρόμου απολαμβάνοντας τη στολισμένη πόλη τους.

Δεν μπορώ να περιγράψω τι αισθανόμουν μέσα στο ταξί που μεσάνυχτα μας πήγε στο αεροδρόμιο, ένα από τα μεγαλύτερα της Ασίας. Η πόλη ήταν ακόμα φωταγωγημένη, δεν υπήρχε κανένας λόγος να μείνουμε και άλλο εδώ, στην Ελλάδα μας περίμεναν η κόρη μου και η καταγάλανη θάλασσα. Και όμως κάτι με είχε πάλι μαγέψει.

Ήταν η Ταϊλάνδη ή το Ταξίδι;